

ÖZLÜYORUM

Mehmet BOZOĞLAN

Salgın hastalık sürecinin ortaya çıkardığı olumsuz etkilerden biri de kuşkusuz güzel çocukların yanına gidememek ve yollara düşmemizi sağlayan Bilim Otobüsünden uzak kalmak oldu. Bilim Otobüsünün gönüllüğümüzde apayrı bir yeri olduğu su götürmez bir gerçek ve eminim bu eşsiz otobüsün içinde projeye gitmiş birçok arkadaşımın da birbirinden değerli anıları var.

İlk olarak İLKİYAR' ı tanıtıcı videolarda karşılaşmıştım Bilim Otobüsüyle. Videoda bir yandan kulağa çok hoş gelen müzikler çalıyor, bir yandan uzun yollarda (bazen sabahın ilk ışıklarında, bazen karlı ve soğuk bir akşamüstünde) seyredip bir okulun bahçesine giriyordu beyaz Bilim Otobüsü. Bazen olumsuz kış şartlarında yollarda zorluklar da yaşanmıştı gördüğüm kadarıyla.

Bir Nisan ayının ilk günleri Mersin'den Ankara'ya doğru Ata hocamız kaptanlığında 4 arkadaşla yol alıyoruz ve ilk kez orada tanışma fırsatı buluyorum Ata hocamızla. Hiç sıkılmadan geçirdiğimiz 6-7 saat, yol boyunca muhabbet damga vurmuştu yolculuğumuza. Muğlalı olduğu için ve ben de sık sık yaz aylarında orada bulunduğum için ilk sohbet konularımızdan biri Muğla olmuştu. Yıllardır yaz aylarında gittiğim Muğla'nın "Atakent" olarak bildiğim yerini (hem de kendimden emin şekilde) "Ataköy" diye düzeltmesi aklımdan gitmez. Bir yaz ayında tekrar gittiğimde tabelaya iyice bakınca ve Ata hocamızın haklılığı ortaya çıkınca tebessüm edip geçmiştim tabelanın yanından. Durduğumuz belli yerlerde yöre ve bölge hakkında aydınlatıcı ve somut bilgiler vermesi onu gerçekten çok özel kılmıştı gönlümüzde. Ata hocamızın aracından Bilim Otobüsüne uzanan bir yoldu bu yolculuk ve

ÖZLÜYORUM

Mehmet BOZOĞLAN

yıllar geçse de kolay kolay unutulacak gibi durmuyordu. Ata hocamızla yaptığımız tüm yolculukların her anını çok özlüyorum.

Ankara'ya vardığımızda sıra Bilim Otobüsüne binmeye geldi ve kafamda dönen soru işaretleri, büyük bir merak ve heyecan içinde otobüse adım atıyoruz. Herhangi bir boş yer bulup oturuyoruz arkadaşlarla ve otobüs hareket ettikten kısa bir süre sonra tanışmalar başlıyor. Sanki ekipteki arkadaşlarla daha önce tanışmışız, ortak birçok anılarımız olmuş gibi büyük bir samimiyet damga vuruyor ilk anlarda. Proje Kılavuzunun, etkinlik yönergemizin üzerinden geçiliyor koordinatör arkadaşımız tarafından ve merak edilen sorular varsa cevaplanabileceği söyleniyor. Dış etkinlikler paylaştırılıyor, ilk kez etkinlik yapacak arkadaşların aynı etkinlik konusunda deneyimli arkadaşlarla çalışabileceği belirtiliyor. Açıklamalar, paylaşımlar arttıkça projeye daha çok hazır olduğumuzu hissediyorduk. Arkadaşlarla hem etkinliklerimiz hem bölümlerimiz hakkında konuşuyor, ortak amaçlar için bir araya gelmiş bu ekibin bir parçası olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum. Kimi arkadaşlar gitarını, kemanını getirmişti. Enstrümanlar eşliğinde şarkılar, türküler söyleyerek yolculuğumuz iyice renkleniyordu. Koridor deneyleri tanıtılıyor bizlere ve kendimiz de uygulayarak hazırlıklarımızı tamamlamaya çalışıyorduk. Sonra elimize çiviler veriliyor ilk kez. Birbirine geçmiş çivileri ayırmamızı istiyorlar. Dışarıdan çok basit gibi görünüyor 1-2 dakikada çözebileceğimi düşünüyorum. Çiviye Hafize'den aldığımı hatırlıyorum. Hafize çiviye başka arkadaşların yanına gidiyor. Ben ayırmaya başlıyorum fakat ayrılmıyordu. 10 dakika, 15 dakika yarım saat derken olmamıştı. Hafize tekrar geliyor. "Hafize bunlar ayrılmıyor" diyorum gülererek. Nasıl ayrıldığını ve tekrar nasıl birleştirileceğini gösteriyor İLK YAR' ın kıvrıkcık saçlı ablası. Okula yaklaşınca hocamız okulla ilgili kısaca bilgi veriyor. Bu kadar sayıda öğrencinin olduğunu, daha önce bu okula gelinip gelinmediğini, nelerle karşılaşabileceğimizi anlatıp iyi dileklerini iletiyor bizlere hocamız. Bilim Otobüsündeki samimi dolu anları çok özlüyorum.

Otobüs okula girdiğinde heyecanım iyice artıyor. Çocukları görünce içime bir neşe yayılıyor. Beklediğim an gelmişti sonunda. Otobüsten elimizde çivilerle iniyoruz ve çocuklarla tanışmaya başlıyoruz. İlk olarak Hayri ile tanışıyoruz. Uzattığımız çiviye büyük bir dikkatle ayırmaya çalışıyor. Çalışkan, güler yüzlü ve yüksek hedefleri olan masum bakışlı bir çocuktur. Okulları, dersleri, hedefleri üzerine konuşuyoruz; niçin geldiğimizi, neler yapacaklarımızı

ÖZLÜYORUM

Mehmet BOZOĞLAN

söylüyoruz. Daha sonra otobüsteki malzemeleri indiriyoruz. Sunumlar, etkinlikler başlıyor. O sıra etkinliğimiz yoksa diğer etkinlikleri yapan arkadaşlarımızdan izin isteyip etkinliklerine misafir oluyor veya hocamızın öğretmen sunumuna katılıyorduk. Bir seçenek de Ata hocamızın “Eğitimde Motivasyon” etkinliğine katılabilmemizdi. Öğle vakti geldiğinde yemek için çocuklarla yemekhaneye geçiyoruz. Yemekleri alana kadar beklerken sabahki etkinlikleri hakkında konuşuyoruz çocuklarla. Her biri hangi etkinlikte kimlerin olduğunu ve etkinliklerde neler yaptıklarını sevinçle ifade ediyor. Yatılı bölge okullarında yemek yemenin en güzel tarafı ilk yar’larımızla aynı sofrayı paylaşabilmektir. Elindeki tepsiyle nereye oturacağına karar veremeyen ve etrafı gözetleyen bir kız öğrenciyeye

Ata hocamız konuşmadan sadece eliyle karşısına geçebileceğini işaret ediyor ve çocuk Ata hocamızın karşısında yerini alıyor. Ata hocamız çocuğa birkaç soru soruyor. Yemekten sonra okul bahçesinde toplarla, çemberlerle ve diğer spor malzemeleriyle katılımın çok yüksek olduğu farklı oyunlar oynuyoruz. Bu oyunlara enerji, tebessüm ve mutluluk hâkim oluyor. Dış deneyler ilgilerini fazlaca çekiyor ki büyük şaşkınlıklar ve alkışlar eksik olmuyor. Akşam eğlencesinde hep birlikte oynuyoruz ve sonlara doğru “Hayat Bayram Olsa”, “Sev Kardeşim” diyoruz defalarca. Günün nasıl bittiğini gerçekten de anlayamamıştım. Böylesine güzelliklerin, masumiyetlerin, çok değerli anıların yaşandığı bir ortamdan bir anda kopmak hiç kolay olmuyor elbette. Otobüste herkes yerini alıyor, son kontroller yapılıyor ve el sallayarak yavaş yavaş okuldan çıkıyorduk. Onlardan uzaklaştıkça özlemim de gittikçe artıyordu. O güne kadar insanı derinden etkileyen böylesine anları çok az yaşadığımı hissediyordum. Tarif edilemeyecek kadar yoğun duygularla doluydu projenin hemen sonrası. Projede çocukların pırıl pırıl gülüşlerini, masum bakışlarını, sevgi dolu, saf, katıksız dünyalarını öyle çok özlüyorum ki...

Ankara’ya doğru yol alırken proje izlenimleri yapılacağı söyleniyor. Sıra bana geldiğinde çocuklarla etkinlikler yapmanın harika bir duygu olduğunu, İLK YAR’ı tanımanın ve ekipte yer alabilmenin çok iyi hissettirdiğini, proje boyunca yaptığım etkinlik ile projeye dair

ÖZLÜYORUM

Mehmet BOZOĞLAN

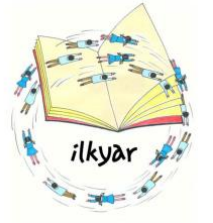
gözlemlerimi paylaştığımı hatırlıyorum ve elimden geldiğince projelere katılacağıma dair söz veriyorum. Deneyimli arkadaşlarımızın izlenimleri daha uzun sürüyor. Hocamız da belli yerlerde mikrofonu eline alıp değerlendirmelerde bulunuyor, soruları cevaplandırıyor, gözlemlerini, tespitlerini sıralıyor. İzlenimlerimizi sıcağı sıcağına yazmamızı öneriyor. En son toparlayıcı konuşmalarıyla Ata hocamız izlenimlerini aktarıp yapıcı yönünü ortaya koyuyor ve bazı yerlerde mizahı katarak kolayca gülmemizi sağlıyordu. Kendine özgü ve kendisine çok yakışan mütevazı bir konuşma gerçekleştiriyor Ata hocamız. İzlenimlerin sonunda kaptanlarımıza da ayrıca teşekkürler iletiliyor. Onların bizleri sağ salim ulaştırmalarında rollerinin önemine dikkat çekiliyor. Bu satırları yazarken proje sonrası otobüsün ön koltuklarında yaptığımız izlenimlerin gerçekten de ne kadar değerli olduğunu bir kez daha hatırlayıp çok özlediğimi hissediyorum. Ankara' ya yaklaşırken gönüllü arkadaşlarla iletişimi sürdürüp tanışmaktan ve aynı ekipte bulunmaktan dolayı duyduğumuz memnuniyeti dile getiriyoruz karşılıklı. Proje sonrası mailleri daha sık kontrol etmeye başlıyorum Bazen çocukların yazdığı sevgi dolu mektuplarıyla karşılaşıyorum bazen de duygu yoğunluğu yüksek izlenimlerle ve okudukça sanki projedeymişim gibi hissediyorum.

2013 yılından beri elimden geldiğince projelere, kamplara katılmaya çalıştım ve her projede çocuklarımızdan, öğretmenlerimizden, gönüllü arkadaşlarımdan ve hocalarımızdan mutlaka bir şeyler öğrendim. Her bir çocuğun, her bir gönüllünün, her bir hocamın hayatımda apayrı bir yeri oldu. Ne mutlu ki tanıştığım birçok insanla iletişimimizi kesmedik. Çocuklarla ve kıymetli öğretmenleri ile uzun yıllar mektuplaştık. Yüz yüze veya uzaktan kiminle görüştüysen, sonrasında aklımdan bu güzelliklere vesile olan İLKİYAR geçti. Ne kadar da borçlu olduğumu hissettirdi bana ve tüm bunlar karşısında ne kadar az şey yaptığımı düşündürttü defalarca. Okulumuza sayısız destek, okulumuza kalabalık bir ekiple ziyaretleri, Ankara' ya defalarca davet, mektuplaşmalar, özel günler projeleri hatırladıklarımdan sadece bazıları, hatta ilçemizdeki diğer okullarımıza da çeşitli projelerine dahil edip desteklerini esirgemediler yıllarca. Böylesine zorlu bir süreçte projeleri kesmeyip "Anadolu'ya Bir Demet

ÖZLÜYORUM

Mehmet BOZOĞLAN

“Çiçek Projesi” ve “Meraklı Bilim Elçileri Projesi” ile kısıtlı imkânlar içinde bulunan çocuklara ulaşmaya çalıştılar ve ulaşmaya devam ediyorlar.

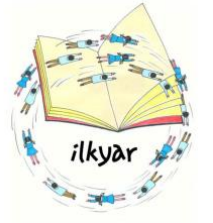
Çocuklara bilimi, okumayı, öğrenmeyi, çalışmayı sevdirmeye gayretiyle bir gün de olsa yanlarında olmak ve sonrasında da iletişimi açık tutmak elbette çok değerliydi. İletişimin, samimiyetin, içtenliğin, sevginin merkezde olduğu bir ekip çalışması ile kısıtlı imkânlarla “daha iyisini nasıl yapabiliriz?” i hedefliyorlar ve bu onları çok ama çok özel kılıyordu. Binlerce çocukta iz bıraktıkları kendilerine yazılan mektuplardan belli oluyordu çoğu zaman.

Gerek öğrencilik, gerek okul ve gerek de askerlik yaptığım dönemlerde İLKİYAR hayatıma hep bir güneş gibi doğup ışık oldu, ilham verdi. Bilim Otobüsünde hocalarımızla ve arkadaşlarımızla tekrar yollara düşmeyi, ülkemizin dört bir yanındaki çocuklara ulaşabilmeyi, onlarla etkinlikler yapmayı daha çok özledim bu aralar. Umarım koşullar daha elverişli olur en kısa zamanda ve Bilim Otobüsü ile tekrar okullarımızı ziyaret edebiliriz. Yıllardır mutluluğumuza mutluluk, umutlarımıza umut kattığın için sevgimizi ve özlemimizi daha çok arttırdığın için çok teşekkürler İLKİYAR. Emek veren, destek sunan, gönül veren herkes sağ olsun, var olsun.

Mehmet BOZOĞLAN

www.ilkıyar.org.tr ilkıyar@ilkıyar.org.tr

NASIL DESTEK OLABİLİRSİNİZ:

İş Bankası üzerinden kredi kartınızla güvenle bağış yapabilirsiniz:
ilkyar.org.tr/nasilyardimerim/kredikarti

İLKİYAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için **kitaplık kurulmasını desteklemek**, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

İş Bankası/ODTÜ – IBAN:	TRY	TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
İş Bankası/ODTÜ – IBAN:	EUR	TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
İş Bankası/ODTÜ – IBAN:	USD	TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Garanti Bankası/Boğaziçi Üni. – IBAN:	TRY	TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01

Bağış Açıklaması:

Ad Soyad - e-posta ya da cep telefon

ABD'den bağışlarımızı BTF ve TPF aracılığı ile topluyoruz.
Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor.

BTF: <https://bridge2turkiye.wufoo.com/forms/btf-friends-of-ilkyar-donation/>

TPF Bir defalık veya düzenli bağış için: <https://donate.tpfund.org/campaign/ilkyar-matchingcampaign2020/c319736>

E-postalarınızda ilkyar.org.tr adresine bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak tanınırlığı arttırabilirsiniz.

Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ilkyar.yonetim@gmail.com) göndererek izlenimlere üye olmalarını sağlayabilirsiniz.

Bu **izlenimlerde** ve ilkyar.org.tr altındaki görsel malzeme izinsiz kullanılamaz.
Göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz